

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Gerdovej a JUDr. Jaroslavy Fúrovej, v právnej veci žalobcu: **T. s.r.o. P.**, právne zastúpeného *Mgr. F.*, advokátom A. proti žalovanému: **Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky**, Nová ulica 13, 975 04 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. I/221/16506-93899/2008/990325-r zo dňa 6. apríla 2009, a o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/71/2009-39 zo dňa 30. septembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 23S/71/2009-39 zo dňa 30. septembra 2009 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky č. I/221/16506-93899/2008/990325-r zo dňa 6. apríla 2009 **z r u š u j e** a vec mu **v r a c i a** na ďalšie konanie.

Žalobcovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal zrušenia rozhodnutia žalovaného uvedené v záhlaví tohto rozsudku a žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplýva, že krajský súd zo správneho spisu mal preukázané, že žalovaný správny orgán rozhodnutím zo dňa 6. apríla 2009 č. I/221/16506-93899/2008/990325-r (rozhodnutie napadnuté podanou žalobou) rozhodol tak, že potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica II č. 851/230/47968/2008/Pař zo dňa 15.7.2008, ktorým správca dane v zmysle § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov znížil nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie január 1995 o sumu 167.480,54 eura slovom štyritisícstošesťdesiatštyristoosemdesiat eur päťdesiatštyri eurocentov a priznal nadmerný odpočet v sume 290,97 eura, slovom dvestodeväťdesiat eur deväťdesiatštyri eurocentov platiteľovi dane z pridanej hodnoty T., s.r.o. S.. Krajský súd zo správneho spisu zistil, že žalobca si uplatnil odpočet dane v sume 5.045.519,-Sk z faktúry č. 02/01/95 za predaj autorských práv k využívaniu technologického postupu úpravy mastenca na základe

zmluvy v sume 25.000.000,-Sk, z toho 25% daň z pridanej hodnoty 5.000.000,-Sk a z faktúry za predaj kancelárskeho nábytku a kancelárskej techniky v sume 227.594,-Sk, z toho 25% daň z pridanej hodnoty 45.519,-Sk; že na základe zmluvy o prevode vlastníckych práv k vynálezu zo dňa 2. januára 1995 prevodcovia – pôvodcovia a vlastníci vynálezu „Spôsob úpravy mastenca“, registrovaný pod značkou PV 0103-94:Ing. I., J., CSc., J. a K. previedli všetky práva a povinnosti k uvedenému vynálezu na nadobúdateľa Ing. J.S.J.; následne ďalšou zmluvou zo dňa 2. januára 2005 (uzavretou medzi Ing. J. ako prevodcom a T., s.r.o., B. ako nadobúdateľom) previedol Ing. J. ako vlastník vynálezu a všetkých práv k tomuto vynálezu registrovanému na Úrade priemyselného vlastníctva SR pod reg. č. PV 0103-94 na nadobúdateľa T., s.r.o.; podľa faktúry č. 02/01/95 dodávateľ Ing. J. – J. mal fakturovať odberateľovi T., s.r.o. za predaj autorských práv využívania technologického postupu na základe zmluvy dohodnutú cenu 25.000.000,-Sk, DPH 5.000.000,-Sk, a na základe ďalšej faktúry č. 01/01/95 mal fakturovať na základe dohody za kancelársky nábytok 65.444,-Sk, za kancelársku techniku 162.250,-Sk, spolu 227.594,-Sk, daň z pridanej hodnoty 25% 45.519,-Sk; na základe výdavkového dokladu – pokladničný doklad č. 2/95 zo dňa 2. januára 2005 mala firma T., s.r.o., B. vyplatiť Ing. J., 25.000.000,-Sk. Krajský súd mal ďalej preukázať, že na základe rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 3T 25/00 zo dňa 19.8.2004 v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 To 96/2004 zo dňa 14.6.2005 bol obžalovaný Ing. I. uznaný vinným, pretože ako konateľ spoločnosti s ručením obmedzeným T. so sídlom v B. podal dňa 24. februára 1995 na Daňový úrad Banská Bystrica II daňové priznanie dane z pridanej hodnoty za január 1995, v ktorom si uplatnil nadmerný odpočet dane z pridanej hodnoty v celkovej sume 5.054.285,-Sk, pričom do tohto nadmerného odpočtu zahrnul i nadmerný odpočet DPH v sume 5.000.000,-Sk za nákup vlastníckych a licenčných práv k vynálezu a nadmerný odpočet DPH vo výške 45.519,-Sk za nákup kancelárskeho nábytku a kancelárskej techniky, čo doložil faktúrami a príjmovými pokladničnými dokladmi, pričom ku kúpe vlastníckych a licenčných práv k vynálezu ani ku kúpe kancelárskeho nábytku a kancelárskej techniky v skutočnosti nedošlo a v prípade, ak by mu bol uplatnený nadmerný odpočet vrátený v plnej výške, spôsobil by slovenskému štátu zastúpenému Daňovým úradom Banská Bystrica II škodu vo výške 5.045.519,-Sk, teda neoprávnene vo väčšom rozsahu uplatnil nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech, čím spáchal s poukazom na § 88 Trestného zákona trestný čin neodvedenia dane a poistného podľa § 148a ods. 1, ods. 2 písm. a/ Trestného zákona, za čo bol odsúdený podľa § 148 ods. 2 Trestného zákona č. 248/1994 Z. z. k trestu odňatia slobody vo výmere dva roky s tým, že podľa § 58 ods. 1 písm. a/, § 59 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienene odkladá na skúšobnú dobu v trvaní päť rokov a podľa § 49 ods. 1, § 50 ods. 1 Trestného zákona sa obžalovanému ukladá trest zákazu podnikateľskej činnosti na dobu troch rokov. Krajský súd konštatoval, že z uvedených rozsudkov súdov teda jednoznačne vyplýva, že tvrdenie Ing. I. o tom, že Ing. J. vyplatil dňa 2. januára 1995 sumu 25.000.000,-Sk za prevod práv, a sumu 227.594,-Sk za kancelársky nábytok a kancelársku techniku, nie je pravdivé, ako aj, že bolo vyvrátené samotnou výpoveďou Ing. S., ktorý jednoznačne poprel, že by nejaké peniaze prevzal.

Krajský súd dospel k rovnakému záveru ako správca dane a žalovaný, že v danom prípade žalobca nepredložil doklady, ktoré by potvrdzovali oprávnenosť nárokov na odpočet dane, pretože k realizácii zmlúv zo dňa 2. januára 1995 o prevode vlastníckych a licenčných práv k vynálezu a taktiež ani k realizácii prevodu huteľných vecí – kancelárskeho nábytku a kancelárskej techniky v skutočnosti nedošlo, zmluvy boli len fiktívne, čím neboli splnené podmienky na uplatnenie odpočtu dane ustanovené v § 18 ods. 1, 3 zákona č. 228/1995 Z.z.

Proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici podal odvolanie žalobca, ktorý namietal, že postup správneho orgánu v danom prípade bol nezákonný, že druhé prerušenie konania po jeho zmene bolo celkom nedôvodne a nezákonne a rozhodnutie o uložení pokuty i dodatočný platobný výmer zo dňa 24. októbra 1995 a protokol, ktorého boli súčasťou, sa stali právoplatnými, a preto právo vymáhať daňový nedoplatok sa premlčalo. Z uvedeného dôvodu žiadal rozsudok krajského súdu v plnom rozsahu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie

konanie. V dôvodoch odvolania uviedol, že dňa 6. novembra 1995 malo dôjsť k prerokovaniu protokolu, kde sa dostavil Ing. K. a namiesto toho, aby s ním bol protokol riadne prejednaný, bol len vyzvaný aby ho podpísal, čo odmietol. Prisvedčil, že je síce pravdou, že k doručeniu protokolu spolu s prílohami – dodatočným platobným výmerom a rozhodnutím o uložení pokuty v jeho prípade nedošlo, ale k oznámeniu áno, a preto sa stali právoplatnými po márnom uplynutí lehoty na podanie odvolania, t.j. dňa 21. novembra 1995. Poukázal na to, že od tejto doby bol aj správca dane oprávnený vymáhať daňový nedoplatok. Namietal, že nesprávny bol aj postup správcu dane týkajúci sa prerušenia konania, pretože k prerušeniu konania (k prvému) došlo dňa 19. mája 1995 na dobu 30. dní, následne dňa 21.6.1995 bolo konanie opätovne prerušené (druhýkrát) a to na dobu neurčitú, až do doby, kým sa nerozhodne o predbežnej otázke, ktorá však nebola v rozhodnutí špecifikovaná a následne dňa 31.7.1996 bolo uvedené rozhodnutie o prerušení konania zmenené v tom zmysle že prerušenie malo trvať do došetrenia opodstatnenosti nároku na odpočet DPH. Žalobca vyslovil názor, že pokiaľ je zjavné, že predbežnou otázkou malo byť preverenie pravosti faktúr a ostatných dokladov, a preto ak teda predmetom prešetrovania nebolo posudzovanie pravosti či nepravosti faktúr a iných dokladov, ale len splnenie podmienok pre uplatnenie nároku na odpočet dane, išlo o otázku, ktorá patrila do výlučnej právomoci správcu dane a nemal to posudzovať orgán činný v trestnom konaní. Považoval za nepravdivé tvrdenie Ing. J.S., že nevystavil faktúru č. 01/01/95 za predaj kancelárskeho nábytku a kancelárskej techniky a faktúru č. 02/01/95 za predaj autorských práv využívania technologického postupu, pretože tieto faktúry boli ním riadne podpísané, ich pravosť u notára potvrdil a je predsa nelogické, že by ich podpísal, ak by predmetnú sumu peňazí nedostal. Uviedol, že ich pravosť spochybňuje z jediného dôvodu, a to z toho, že ich nezaradil do účtovnej evidencie, aby sa vyhol plateniu dane z pridanej hodnoty, ktorá v tomto prípade bola značne vysoká a uvedené faktúry nie sú jediné, ktoré vo svojich daňových priznaniach nepriznal. Taktiež namietal, že je nepochopiteľné, prečo má tvrdenie Ing. S. väčšiu váhu ako všetky doklady, ktoré podpísal, s prihliadnutím na to, že Ing. S. menil svoje výpovede tak, že potvrdil, že práva previedol a podpisy sú jeho a sú pravé, ale údajne len podpisoval čisté pokladničné doklady a tvrdil, že vlastne ani nevie, ako sa jeho podpisy na doklady dostali. Dôvodil, že z týchto dôvodov ho nemožno považovať za dôveryhodného svedka a pravosť dokladov popieral len preto, že sa sám chcel vyhnúť povinnosti zaplatiť daň z pridanej hodnoty za dodané tovary a služby, pričom je nepochybné, že Ing. S. prevzal 25.000.000,-- Sk, čo potvrdil svojím podpisom na pokladničnom doklade a aj to, že je to jeho pravý podpis. Žalobca zdôraznil, že podľa v tom čase platného znenia zákona o dani z pridanej hodnoty, tento zákon neustanovoval ako podmienku nároku na odpočítanie dane zaplatenie predmetnej sumy a teda, že zo zákona jednoznačne vyplývalo, že nárok na odpočítanie dane vznikol, aj keby k odovzdaniu peňazí nedošlo. Záverom uviedol, že ani jeden z rozsudkov, či už Krajského súdu v Banskej Bystrici alebo Najvyššieho súdu Slovenskej republiky neodôvodňuje tú časť výroku, v ktorej sa uvádza, že k prevodu práv nedošlo, pričom existujú a v spise sú založené mnohé písomnosti svedčiace o tom, že sa prevod uskutočnil.

Žalovaný sa v písomnom vyjadrení k odvolaniu stotožnil so závermi rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici a zotrval na odôvodnení svojho rozhodnutia ako aj vyjadrenia k žalobe. Poukázal na to, že protokol č. 851/23/4714/95/386 zo dňa 24. októbra 1995 nebol so žalobcom nikdy prerokovaný, ani mu nebol nikdy doručený, o čom svedčí aj správny spis. Rovnako dodatočný platobný výmer č. 851/23/4715/95/386 zo dňa 24. októbra 1995 na sumu 5.045.519,--Sk a rozhodnutie o uložení pokuty č. 851/23/4716/95/386 zo dňa 24. októbra 1995 na sumu 504.552,--Sk neboli žalobcovi nikdy doručené, čo znamená, že sa nestali právoplatnými a žalobcovi na základe nich nebola uložená žiadna povinnosť. Uviedol, že žalobca na základe uvedeného dodatočného platobného výmeru a rozhodnutia o uložení pokuty neuhradil žiadnu sumu, ani žalovaný na základe nich od žalobcu žiadnu nevymáhal, ako aj, že uvedené dokumenty boli vyhotovené pre orgány činné v trestnom konaní, ktoré v súvislosti s podaním podnetu

na začatie trestného stíhania žiadali od žalovaného len vyčíslieť sumu, pre ktorú sa malo začať trestné stíhanie voči Ing. I. ako konateľovi spoločnosti T. s.r.o. (t. j. žalobcovi).

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa a konanie, ktoré mu predchádzalo bez nariadenia pojednávania (§ 250ja ods. 2 veta prvá O.s.p., § 246c ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zmeniť tak, že rozhodnutie žalovaného sa zrušuje a vec sa mu vracia na ďalšie konanie, aj keď z iných dôvodov, ako žiadal žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa.

Z administratívneho spisu odvolací súd zistil, že správca dane u žalobcu ako daňového subjektu začal dňa 10. marca 1995 daňovú kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu za zdaňovacie obdobie január 1995. Kontrolou predložených dokladov správca dane zistil, že žalobca si uplatnil odpočet dane v celkovej sume 5.045.519,--Sk, a to z faktúry č. 02/01/95 za predaj autorských práv využívania technologického postupu na základe zmluvy v celkovej sume 25.000.000,--Sk, z toho DPH 25% - 5.000.000,--Sk a z faktúry č. 01/01/95 za predaj kancelárskeho nábytku a kancelárskej techniky v celkovej sume 227.594,--Sk, z toho 25% DPH – 45.519,--Sk. Obidve faktúry boli od dodávateľa Ing. J.S.J., B, M. Správca dane na základe predložených dokladov a vyjadrení Ing. J.S. ako aj s prihliadnutím na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici v spojení s rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zistil, že daňový subjekt nespĺnil zákonné podmienky na uplatnenie odpočtu dane v zmysle ustanovenia § 18 ods. 1 a 3 zákona č. 222/1992 Zb. o dani z pridanej hodnoty v znení platnom pre kontrolované obdobie január 1995, pretože bolo preukázané, že ku kúpe vlastníckych a licenčných práv ani ku kúpe kancelárskeho nábytku a kancelárskej techniky v skutočnosti nedošlo. Správca dane vychádzal z toho, že uskutočnenie zdaniteľného plnenia a následné uplatnenie odpočtu dane nie je možné deklarovať len po formálnej stránke (vystavenými dodávateľskými faktúrami, výdavkovým pokladničným dokladom a príjmovým pokladničným dokladom), ale aj po obsahovej (reálnym preukázaním zdaniteľného plnenia). Na základe takto zistených skutočností vydal správca dane, Daňový úrad Banská Bystrica II rozhodnutie dňa 15.7.2008 č.: 851/230/47968/2008/Pař, ktorým podľa § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov znížil platiteľovi dane z pridanej hodnoty T., s.r.o. so sídlom P., IČO: X., DIČ: X., nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie január 1995 o sumu 5.045.519,--Sk a priznal nadmerný odpočet v sume 8.766,--Sk, slovom osemtisícšesťdesiatšesť slovenských korún.

V dôsledku podaného odvolania žalovaný správny orgán rozhodnutím zo dňa 6. apríla 2009 č.: I/221/16506-93899/2008/990325-r potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Banská Bystrica II zo dňa 15.7.2008, č. 851/230/47968/2008/Pař, ktorým správca dane v zmysle § 15 ods. 14 zákona č. 511/1992 Zb. v znení neskorších predpisov znížil nadmerný odpočet uvedený v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie január 1995 o sumu 167.480,54 eura, slovom štyritisícstošesťdesiatšesťdesiat eur päťdesiatštyri eurocentov a priznal nadmerný odpočet v sume 290,97 eura, slovom dvestodeväťdesiat eur deväťdesiatšesťdesiat eurocentov platiteľovi dane z pridanej hodnoty T., s.r.o. S.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

Pre súd je rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia; **súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1, veta prvá, ods. 3 O.s.p.).**

Podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo súd pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu preskúma zákonnosť rozhodnutia a postupu nielen so zreteľom na hmotné právo, ale posudzuje zákonnosť rozhodnutia a postupu aj vzhľadom k tomu, či správny orgán postupoval v konaní v súlade s procesnými predpismi a v rámci súdneho prieskumu prihliada len k tým procesným vadám, ktoré by mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd zastáva názor, že za takúto vadu konania pred správnym orgánom je treba považovať **nezrozumiteľnosť výroku rozhodnutia správneho orgánu, ktorá sama o sebe je preto dôvodom zrušenia rozhodnutia správneho orgánu súdom podľa § 250j ods. 2 písm. d/ O.s.p..**

Odvolací súd v danej veci zistil, že žalovaný vo výroku napadnutého rozhodnutia sa dopustil pochybenia, keď pri vypísaní slovom zníženého nadmerného odpočtu uvedeného v daňovom priznaní za zdaňovacie obdobie január 1995 o sumu 167.480,54 euro uviedol **štyritisícstošesťdesiatsedemtisícštyristoosemdesiat** eur päťdesiatštyri eurocentov.

Odvolací súd na uvedené pochybenie prihliadol z úradnej povinnosti aj keď žalobca v konaní ho výslovne nenamietal, a to vzhľadom k tomu, že pochybenie spočíva v tom, že, vo výroku rozhodnutia číslom určený nadmerný odpočet nezodpovedá odpočtu uvedenému slovom, má za následok nepreskúmateľnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť jeho výroku.

Povinné obsahové náležitosti rozhodnutia sú upravené v ustanovení § 30 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov.

V daňovom konaní možno ukladať daňovú povinnosť alebo priznávať práva len rozhodnutím (§ 30 citovaného zákona).

Rozhodnutie musí obsahovať najmä:

- *označenie orgánu, ktorý rozhodnutie vydal,*
- *číslo konania, príp. i číslo platobného výmeru, dátum rozhodnutia,*
- *meno, priezvisko, adresu trvalého pobytu fyzickej osoby, o ktorej právach a povinnostiach sa rozhodovalo, alebo obchodné meno a sídlo právnickej osoby, o ktorej právach a povinnostiach sa rozhodovalo, identifikačné číslo organizácie a daňové identifikačné číslo daňového subjektu, ak mu bolo pridelené, alebo rodné číslo, ak fyzická osoba nemá povinnosť registrácie podľa tohto zákona alebo osobitného zákona,*
- ***výrok, ktorý obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodovalo, príp. lehotu plnenia, rozhodnutie o náhradách konania, ak ide o peňažné plnenie, aj sumu a číslo účtu príslušnej banky, na ktorý má byť suma zaplatená,***
- *poučenie o mieste, dobe a forme podania opravného prostriedku s upozornením na prípadné vylúčenie odkladného účinku,*
- *vlastnoručný podpis povereného zamestnanca daňového riaditeľstva, alebo správcu dane, ktorým je daňový úrad s uvedením jeho mena, priezviska, funkcie a odtlačok úradnej pečiatky, ...*

§ 30 ods. 2 písm. a/, b/, c/, d/, e/, f/ vyššieho citovaného zákonného ustanovenia.

Výrok predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia správneho orgánu. Musí obsahovať zákonom ustanovené náležitosti a pokiaľ sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníka konania, musí byť určitý a zrozumiteľný tak, aby rozhodnutie správneho orgánu bolo vykonateľné.

V danom prípade výrok napadnutého rozhodnutia žalovaného Daňového riaditeľstva Slovenskej republiky tieto zákonom požadované náležitosti obsahuje nesprávne.

Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval napadnuté rozhodnutie žalovaného za nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť, pretože **výrok rozhodnutia je jadrom celého rozhodnutia, a len výrok je záväzný, schopný nadobudnúť právoplatnosť a byť vykonateľný**. Odvolací súd nepovažoval predmetné pochybenie za chybu v písaní, ale za procesnú vadu, majúcu za následok nesprávne rozhodnutie v danej veci, keďže z výroku rozhodnutia musí byť zrejmé určitým a zrozumiteľným spôsobom, kto je adresátom rozhodnutia a čo sa rozhodnutím zakladá, mení alebo ruší (konkrétne právo alebo povinnosť), resp. autoritatívne potvrdzuje.

Odvolací súd v tejto súvislosti súčasne dáva do pozornosti, že nie je možné považovať za dovolené, aby sa pri preskúmaní rozhodnutia vychádzalo z obsahu spisu (resp. odôvodnenia – pozri strana 13 rozhodnutia o prepočte slovenských korún na eurá), najmä ak sa výrokom rozhodnutia ukladá účastníkovi nejaká povinnosť. Pokiaľ žalovaný preskúmaným rozhodnutím rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu potvrdil, takéto **rozhodnutie nemôže byť vykonateľné, keď suma 167.480,54 eura nezodpovedá sume uvedenej slovom (štyritisícstošesťdesiatšesťtisícštyristoosemdesiat eur päťdesiatštyri eurocentov)**.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa ustanovenia § 250ja ods. 3 O.s.p. zmenil tak, že rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 a v spojení s § 250k ods. 1. Žalobcovi náhradu trov konania nepriznal, pretože si ich náhradu neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 21. apríla 2010

**JUDr. Zdenka Reisenauerová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth